



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рж1 у 96/2019**  
**19.07.2019. године**  
**Београд**

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Кнежевић, адвокат из ..., ул. ... број ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 155/2019 од 06.06.2019. године, донео је 19.07.2019. године

**РЕШЕЊЕ**

**ОДБИЈА СЕ** жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 155/2019 од 06.06.2019. године.

**ОДБИЈА СЕ** захтев предлагача за накнаду трошкова поступка, као неоснован.

**Образложење**

Предлагач АА је 03.07.2019. године поднела Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 155/2019 од 06.06.2019. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзања поступка у предмету Управног суда 17У 21838/18, као неоснован. У жалби се наводи да је Управни суд погрешно закључио да није повређено право предлагача на суђење у разумном року и истиче да се у разумни рок мора урачунати и време трајања управног поступка који је отпочео подношењем захтева 11.11.2010. године. Предлагач указује на то да је такав правни став изнет у одлукама Уставног суда и решењу Врховног касационог суда Рж1 у 52/2018. Предлаже да Врховни касациони суд усвоји жалбу и преиначи ожалбено решење тако што ће утврдити да је дошло до повреде права на суђење у разумном року у предмету Управног суда 17У 21838/18 и предлагачу досудити одређене трошкове поступка по приговору и жалби.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда 17У 21838/18 и Р4 у 155/19 утврђено је: да је предлагач АА дана 11.11.2010. године поднела приговор на Излагање на јавни увид података о непокретностима и правима на њима, а којим је тражена исправка и упис права у корист подносиоца захтева на кат. парц. бр. ..., .. и .. КО ...; да је 12.01.2018. године поновила захтев за доношење решења по приговору; да је дана 12.04.2018. године поднела жалбу због недоношења решења по захтеву; да је дана 05.12.2018. године, у својству тужиље, поднела тужбу Управном суду против туженог Републичког геодетског завода због ћутања управе; да је Управни суд 11.02.2019. године затражио од туженог органа одговор на тужбу и списе предмета; да је у одговору на тужбу од 23.04.2019. године тужени обавестио суд да је одлучио о жалби због ћутања управе; да је, у складу са налогом суда од 04.06.2019. године, тужиља, овде предлагач, поднеском од 17.06.2019. године, изјавила да тужбу проширује на новодонето решење од 17.04.2019. године; да је суд, уз допис од 24.06.2019. године, доставио туженом проширену тужбу на одговор и затражио од туженог списе предмета, а затим тај налог поновио и у допису од 10.07.2019. године.

Управни суд је нашао да је приговор ради убрзања поступка у предмету 17У 21838/18 неоснован због тога што је тужба поднета 05.12.2018. године, па се време од подношења тужбе до подношења приговора ради убрзања поступка 24.05.2019. године не може сматрати дугим трајањем поступка које би довело до повреде права на суђење у разумном року, посебно имајући у виду да је суд активно поступао у предмету.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Одлучујући о поднетој жалби против првостепеног решења, Врховни касациони суд најпре констатује да ефикасно поступање суда у управном спору не искључује оцену временског аспекта управног поступка који представља интегрални део поступка у коме се одлучује о праву предлагача. Управни поступак је у овом конкретном случају отпочео подношењем захтева предлагача од 11.11.2010. године и тај рок мора бити узет као референтан приликом одлучивања о праву на суђење у разумном року. Међутим, Врховни касациони суд је имао у виду да је управни поступак специфичан по томе што његов ток у многоме зависи од активности странке о чијем захтеву се решава. Врховни касациони суд указује на то да је Европски суд за људска права у вези са пропуштањем надлежног органа да у разумном року одлучи о поднетом захтеву исказао став да је подносилац представке дужан да покаже марљивост у поштовању и извршавању процедуралних захтева који су релевантни, да се уздржи од било каквих тактика одлагања, као и да искористи могућности које су му пружене домаћим правом за скраћивање поступка (пресуда донета у предмету Union Alimentaria Sanders S.A. против Шпаније од 07. јула 1989. године, став 35, број представке 11681/85). У одлуци о допуштености захтева у предмету Vera Štajcer, против Хрватске, број представке

46279/99, Европски суд за људска права је истакао да је подносиатељка захтева имала на располагању правна средства која би јој омогућила да настави поступак пред Управним судом, али је то пропустила да учини и да у тим околностима она не може приговорати дужини поступка пред управним органом.

Полазећи од наведене праксе Европског суда за људска права, коју је прихватио и Уставни суд у поступцима по уставним жалбама (нпр. у одлукама Уж-3504/2013 од 23.12.2015. године, Уж-7539/2014 од 29.09.2016. године и Уж-5877/2015 од 20.09.2017. године), Врховни касациони суд налаз да је поступак одлучивања о захтеву предлагача, односно о приговору на Излагање на јавни увид података о непокретностима и правима на њима, којим је тражена исправка и упис права у корист предлагача у катастру, могао трајати неупоредиво краће да је предлагач АА благовремено искористила право да поднесе жалбу другостепеном органу због недоношења одлуке првостепеног органа о њеном приговору, па потом и тужбу због ћутања администрације. Будући да је предлагач АА законом дозвољена правна средства због ћутања администрације искористила тек 2018. године, осам година након свог првог обраћања првостепеном управном органу, те да је приговор ради убрзања поступка поднела пет месеци након покретања управног спора пред Управним судом, Врховни касациони суд сматра да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзања поступка у предмету тог суда 17У 21838/18. Овакав закључак произлази и из чињеница да је након подношења тужбе Управни суд предузео све радње у претходном поступку како би се створили процесни предуслови за одлучивање, а да је другостепени орган у међувремену донео решење о жалби, чиме је остварена сврха поднете тужбе због ћутања управе.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 18. ст. 1. и 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одбио жалбу предлагача одлучивши као у ставу првом диспозитива.

Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, сходном применом одредаба члана 153. Закона о парничном поступку, одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка. Имајући у виду да предлагач није успео у поступку заштите права на суђење у разумном року. Стога је одлучено ка у ставу другом диспозитива.

**Судија**

**Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

**Поука о правном леку.**

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић